

25 LLAÇOS CONTRA LA VIOLÈNCIA CAP A LES DONES

DIA DE LA NO VIOLÈNCIA CAP A LES DONES

Secretaria de la dona de l'STEI-i

"ALLÒ PERSONAL ÉS POLÍTIC". Aquest lema tantes vegades proclamat des del feminisme, es té tímidament en compte en la nostra societat i adquireix cada vegada més credibilitat.

No fa massa temps, les qüestions de parella que tenien lloc en l'àmbit domèstic, tant si eren positives com negatives cap a les dones, eren considerades com un assumpte privat. Privat era el fet de les agressions, maltractaments, insults, assetjament psicològic cap a la dona; privada era la consideració de propietat de l'home cap a la seva dona; privades eren les desigualtats que tenien lloc en el si de la llar, quan eren les dones esclaves de tots els seus membres.

Ni ta sols es qüestionaven les grans diferències jurídiques, laborals, politicosocials entre dones i homes ja que estaven relegades a un àmbit privat, i privat era tot quant les envoltava.

En l'actualitat, gràcies a la lluita i el treball de moltes dones que ens han precedit, allò privat és polític i assistim amb esperança a la incorporació de les dones a l'àmbit públic per tot allò que d'útil i diferent poden aportar.

Malgrat això, la realitat és encara molt dura.

Precisament perquè les dones ja no callen, precisament perquè ja no volen patir en silenci,

precisament perquè exigeixen un tracte en igualtat, precisament perquè mostren a la societat les seves aptituds, precisament perquè es declaren autònomes, precisament perquè ja no es consideren responsables de la cura de les altres persones, precisament per això, és per allò que moltes de les nostres companyes sofreixen assetjament, vexacions, insults, discriminació i fins i tot, la mort.

"...demanem mesures perquè els homes es puguin incorporar a les tasques que es desenvolupen dins l'àmbit domèstic, treballem per a una escola coeducadora."

Molt ha d'avançar encara la nostra societat per evitar tantes morts innecessàries.

69 dones han mort a l'Estat espanyol durant el 2006, tres d'elles a la nostra Comunitat Autònoma.

Per això, molt s'ha d'avançar per prendre consciència que les desigualtats per raó de sexe són qüestions de drets humans. Com deia Clara Campoamor l'any 1931: "La definició de feminisme, amb la qual la gent pretén, maliciosament, indicar alguna cosa extravagant, mostra la realització plena de la dona en totes les seves possibilitats, per la qual cosa s'hauria d'anomenar Humanisme".

Ni un pas cap enrere.

Respectem el treball de les dones que ens han precedit per assolir que allò privat sigui públic, exigim al Govern que promogui lleis que provoquin la igualtat, negociem acords que eliminin les grans diferències laborals entre dones i homes, demanem mesures perquè els homes es puguin incorporar a les tasques que es desenvolupen dins l'àmbit domèstic, treballem per a una escola coeducadora.

Denunciem la imatge de l'home possessiu i prepotent.

Facem allò impossible per evitar tant sofriment i tantes morts injustes.

Facem nostres les paraules de Gioconda Belli:

"Dones dansen a la llum de la làmpada.

S'apugen a les taules. Diven discursos incendiaris.

M'assetgen amb els sofriments. Les marques del cos.

El part dels fills.

El silenci de les oloroses cuines.

Els efímers, tensors, dormitoris.

Dones enormes.

Recuperen la veu.

